

Таърихи Пинҳонии Ояти Чил — Бисту Се

Ҳизқиёл рақами чорум

Jeff Pippenger

2026-08-09

Ҳизқиёл ҳамчун «пайғамбари нола» шинохта мешавад, зеро ӯ рамзи он як саду чихилу чаҳор ҳазор нафар аст, ки дар боби нӯҳуми китоби ӯ барои зишторихое, ки дар замин ва дар калисо содир мешаванд, нола мекунанд (оҳ мекашанд ва гиря мекунанд). Дар порчае аз «Шаҳодатҳо», ки мо дар мақолаи гузашта иқтибос овардем, хоҳар Уайт навиштааст: «Худи пайғамбар дар сарзамини бегона ғарибе буд, ки дар он ҷо ҳирси беинтиҳо ва бераҳмии ваҳшиёна ҳукмфармо буданд. Он чи ӯ аз истибдод ва беадолатии инсонӣ медид ва мешунид, ҷони ӯро ба дард меовард, ва ӯ шабу рӯз бо талхӣ нола мекард.»

Як саду чахилу чор ҳазор «рондашудагони Исроил» мебошанд, ки пароканда гардида буданд, чунон ки инро асир бурда шудани Ҳизқиёл ифода мекунад. Раванди муҳрғузурӣ, ки дар Ҳизқиёл 9 тасвир шудааст, ҳамон аст, ки дар Ваҳй 7 оварда шудааст, ва ҳар дуи он бобҳо ҳамчун воқеаҳои нишон дода шудаанд, ки дар айёми охир ба вуқӯ меоянд.

«Ин муҳрғузурӣ бандагони Худо ҳамон аст, ки ба Ҳизқиёл дар рӯёе нишон дода шуда буд». Testimonies to Ministers, 445.

Аз тахт Худо ба каррубиён амр медиҳад, ва онҳо, дар навбати худ, чархҳои идора мекунанд. Ҳизқиёл мебоист аз ин рӯёе дарк мекард, ки Худо дар назорат аст, ҳатто дар он даврае ки ҳама чиз гӯе дар ошуфтагӣ менамуд. Хоҳар Уайт пас аз баён намудани сохтори ҳукмронии Худо бар тахт, ки каррубиёро роҳнамоӣ менамояд ва онҳо қорҳои заминро идора мекунанд, мегӯяд: «ба ҳамин тарз», ҳамон тавре ки ӯ Юҳанноро дар қудсгоҳ тасвир мекунад, ки дар он ҷо Масеҳ дар миёни ҳафт калисо роҳ мерафт. Ҳизқиёл ва Юҳанно рамзҳои онҳое мебошанд, ки дар замони муҳрғузурӣ яксаду чилу чаҳор ҳазор зиндагӣ мекунанд; онҳое ки, чунон ки илҳом сабт кардааст, «Манзараҳои ки дар ҷаҳони мо ба амал хоҳанд омад, ҳанӯз ҳатто ба ҳаёл ҳам наомадаанд.»

Албатта, вақте ки Хоҳар Уайт он суҳанонро навишт, он суҳанон рост буданд, аммо дар замони муҳрғузурӣ онҳо иҷрои комили ҳудро меёбанд. Бист сол пеш ё тахминан, оё шумо гумон мекардед, ки он чи ҳоло дар ҷаҳон дар иртибот бо тӯда-тӯда шудани малаҳҳои Ислому руҳ медиҳад, ба вуқӯ хоҳад пайваст? Малаҳҳо ҳамчун рамзи Ислому дар боби нӯҳуми Ваҳй муҳочирати табиӣ малаҳҳои Африқои Шимолиро низ дар бар мегиранд. Он малаҳҳои тӯдазанандаи масири муҳочирати Африқо бо ҷуғрофияе, ки Ислому онро тасарруф кард, мувофиқат мекунад. Ислому аз насли Исмоил аст, ва модари Исмоил Ҳочар буд. Ҳочар маънои «гурез» ё «фирор кардан»-ро дорад. Дар арабӣ ин ном одатан ба шакли Ҳочар (رحا) оварда мешавад, ва он ба ҳамон решае пайванд дорад, ки аз он Ҳичрат (муҳочират/гурезиши Муҳаммад) ба мо расидааст. Решаҳои Ислому на танҳо бо тӯда шудани малаҳҳо вобастаанд, балки он решаҳо маънои муҳочиратро низ дар бар мегиранд. Оё касе ҳаргиз тасаввур

мекард, ки муҳоҷирати ғайриқонунӣ зуҳуроти малаҳҳои Ислом аст?

Оё касе хоб дида буд, ки коммунистони ҷаҳонӣ бо тӯдаҳои исломӣ иттиҳоде барпо хоҳанд кард? Ҳам Ислом ва ҳам қудрати аждаҳогини ҷаҳонигароён мутаносибан дар Ваҳй 9 ва 11 аз вартаи беҳад боло меоянд, ва вартаи беҳад зуҳури қудрати шайтонӣ ۱ ифода мекунад. Ҳар дуи ин ҳампаймонони кунунӣ, мувофиқи Навиштаҳои ростӣ, абзорҳои Шайтон мебошанд.

«“Вақте ки онҳо шаҳодати худро ба анҷом расонанд [ба анҷом расонида истода бошанд].” Даврае, ки дар он ду шохид мебоист, дар бар либоси палос, нубувват кунанд, соли 1798 ба поён расид. Ҳангоме ки онҳо ба анҷоми кори худ дар торикӣ наздик мешуданд, мебоист бар зидди онҳо аз ҷониби қуввае, ки ҳамчун «ҳайвоне ки аз вартаи бетағ бармеояд» тасвир шудааст, ҷанг карда шавад. Дар бисёре аз миллатҳои Аврупо қудратҳое, ки дар Калисо ва Давлат ҳукмронӣ мекарданд, дар тӯли асрҳо ба воситаи папагарӣ зери назорати Шайтон қарор доштанд. Аммо дар ин ҷо зуҳури нави қудрати шайтонӣ ба назар оварда мешавад.» Ихтилофи Бузург, 268.

Дар ин ҷо хоҳар Уайт зуҳури сотсиализмро дар давраи Инкилоби Фаронса муайян мекунад, ҳамзамон қайд менамояд, ки Шайтон инчунин қудрати папагиро низ идора мекунад. Қудрати папагӣ низ дар Ваҳй боби ҳабаҳум аз вартаи беҳад берун меояд, ва дар боби нӯҳуми Ваҳй Ислом ҳамон дудест, ки аз вартаи беҳад баромад. Нуқта ҳамоно боқӣ мемонад; оё ҳақиқатан Илҳом чунин маънӣ дошт: «Манзараҳое, ки бояд дар ҷаҳони мо ба амал оянд, ҳанӯз ҳатто ба ҳаёл ҳам наомадаанд?» Кӣ ба ҳаёл оварда буд, ки Ислом акнун дар саросари Аврупо паҳн хоҳад шуд ва ҳоло ба сӯи Амрикоҳо фуруд меояд? Оё шумо ба ҳаёл оварда будед, ки малаҳҳо тавассути ҷаҳонигароёни Созмони Милали Муттаҳид, Иттиҳоди Аврупо ва ҳизби демократии Иёлоти Муттаҳида дар саросари кураи замин паҳн хоҳанд шуд?

Кӣ гумон дошт, ки муассисаҳои таълимиро он иттиҳоди коммунистӣ ва исломӣ, ки акнун бо маблағҳои андозаи шаҳрвандоне пардохта мешавад, фаро хоҳад гирифт, дар ҳоле ки он шаҳрвандон ҳаргиз ният надоштанд, ки маблағҳои андозашон барои нобуд сохтани миллате, ки ин маблағҳои андозро таъмин мекунад, ба кор бурда шавад.

Кӣ тасаввур мекард, ки Британия Кабир тарғиб ва ҳимоят хоҳад кард, ки духтарони сафедпӯст аз ҷониби ислом ба таври гурӯҳӣ таҷовуз шаванд, рабуда шаванд, ба зиндон андохта шаванд ва ба қатл расонда шаванд? Бисёриҳо ба он воқеият ишора мекунанд, ки ҳар низоми коммунистие, ки дар тамоми таърихи башар ҷой доштааст, комилан ноком будааст, аммо меваи сотсиализми Британия ҳамон қадар маҳкумияти сотсиализм аст, ки ноқомии фалсафаҳои иқтисодӣ ва сиёсии он низом мебошад.

Кӣ гумон мекард, ки ба тоҷирони замин иҷозат дода мешавад, то заҳрхоро ворид намоянд ва ба воситаи онҳо қатли омми зиёда аз ҳабаҳ миллион нафарро ба амал оваранд?

Кӣ гумон мекард, ки ба ашхосе чун Ҷорҷ Сорос, Билл Гейтс ва Энтони Фаучи иҷоза дода мешавад, то аъмоли шайтонӣ ва шариронаи худро анҷом диҳанд, бидуни ҳеҷ пайомаде?

Вақте ки Хоҳар Уайт изҳор дошт, ки манзараҳои ба амалоянда ҳатто ба хоб ҳам дида нахоҳанд шуд, вай инро дар заминаи вақти муҳригузории саду чихилу чор ҳазор баён намуд.

Ў суханони худро бар шарххояш дар бораи хушдори Масеҳ дар Матто бисту чор идома меод, ки дар он навиштааст: «Ин дарсҳо барои манфиати мо мебошанд. Ба мо лозим аст имони худро бар Худо устувор нигоҳ дорем, зеро маҳз пешӣ рӯи мост замоне, ки ҷонҳои одамонро хоҳад озмуд. Масеҳ, бар Кӯҳи Зайтун, доварҳои дахшатнокеро, ки бояд пеш аз омадани дуҷуми Ў воқеъ мегардиданд, баён намуд.»

Дарсҳое, ки ӯ ҳозирак ба онҳо ишора кард, намунаҳои ҳар ду — Ҳизқиёл ва Юҳанно — дар мақдасгоҳ буданд, ки меомӯхтанд дарк кунанд, ки Худо бар ҳамаи чизҳо ҳоким аст. Дар ин сардарғумӣ ва исёне, ки акнун дар ҷараён аст, сардарғумӣ ва исёне, ки танҳо ҳамоно, ки таърих ба пеш меравад, афзоиш хоҳад ёфт, онҳое ки паёмоварони Худо ҳастанд, ҷунон ки на танҳо Ҳизқиёл ва Юҳанно дар маъбад, балки ҳамҷунин Ишаё онҳоро намояндагӣ мекунанд, танҳо дар сурате таърихро ба тарзе тай хоҳанд кард, ки Худовандро ҷалол диҳад, агар дарк кунанд, ки ҳатто он чизҳое, ки мо ҳеҷ гоҳ дар ҳоб ҳам намедидем, боз ҳам зери назорати Худост.

Он ҷархҳое, ки бо ҷархҳои дигар ба ҳам мепайванданд, он рӯйдодҳоеро дар бар мегиранд, ки ҳеҷ гоҳ ҳатто ба ҳоб ҳам дида нашуда буданд; ва онҳо ҳамон рӯйдодҳоянд, ки дар вақти мӯҳрғузори, ки аз 9/11 оғоз ёфт, ба вукӯ мепайванданд. Дарсҳое, ки бояд омӯхта шаванд, танҳо аз ҷониби онҳое омӯхта мешаванд, ки бо имон ба Қудси қудсҳо дохил мешаванд ва Масеҳро мебинанд ва нури Ёро, ки аз Сандуки Аҳд ҷило мекунад. Вақте ки он ҷалол тавре дида мешавад, ки Дониёл онро дар боби даҳум тасвир намудааст, гурӯҳе, ки аз нур манфиат мебарад, аз онҳое ҷудо карда мешавад, ки аз рӯё гурехтанд.

Ва танҳо ман, Дониёл, он рӯёро дидам; зеро мардоне ки бо ман буданд, он рӯёро надиданд; лекин ларзиши азиме бар онҳо афтод, ба тавре ки гурехтанд, то худро пинҳон кунанд. Дониёл 10:7.

Аз порчаи мазкур дар мақолаи пешин боз бисёр чизи дигарро метавон баровард, аммо ҳангоми анҷом додани ин мақола мо ба як ҷарх хоҳем пардохт. Мо дар мақолаи охирин рамзияти шумораи бисту панҷро қайд кардем, ва пеш аз он ба шумораи сӣ таваққуф намуда будем. Нуре, ки аз китоби Ҳизқиёл меояд, танҳо ба шумораҳои рамзӣ маҳдуд намешавад, аммо шоиста аст, ки пеш аз он ки ба берун овардани андаке равшанӣ аз миёни ошуфтагӣ оғоз кунем, нахуст бо баъзе аз он рамзҳои ададӣ ошно шавем.

Ҳабдаҳ

Се пешгӯии дусаду панҷоҳсола давраи ҳабдаҳсоларо муайян мекунанд, ки дар поёни таърихи калисои Смирно оғоз меёбад. Аз соли 313 то 330, ҳабдаҳ сол барпо шудани сурати ҳайвонро ба таври намунавӣ ифода мекунанд.

Дусаду панҷоҳ соле, ки дар соли 457 то милод оғоз ёфт, дар соли 207 то милод ба анҷом расид, даҳ сол пас аз ҷанги Рафия ва ҳафт сол пеш аз ҷанги Панийум. Аз Рафия то Панийум ҳабдаҳ сол буд, ва он таърихи пинҳони ояти ҷиҳилро, ҷунон ки дар оятҳои ёздаҳ то понздаҳи Дониёл ёздаҳ баён шудааст, ифода мекунад.

Птолемей IV Филопатор (ҳамчунин бо номи Птолемей IV маъруф) ҳокиме буд, ки дар ҷанги Рафия дар соли 217 то милод пирӯз шуд. Ӯ ҳамчун подшоҳ (ва фиръавн)-и Мисри Птолемей аз соли 221 то милод то соли 204 то милод ҳукмронӣ кард; бинобар ин, ӯ Ҳабдаҳ сол салтанат ронд. Ӯ салтанати худро пеш аз ҷанги Рафия оғоз кард, аммо пеш аз ҷанги Паниум вафот кард.

Ҷанги Рафия, ки ҷанги Украина онро намоёндагӣ мекунад, соли 2014 оғоз ёфт, вақте ки Иёлоти Муттаҳида дар Украина инқилоби рангаеро ба вуҷуд овард. Птолемейи IV, подшоҳи ҷануб, намунаи Владимир Путин аст, ки ҳукмронии худро соли 2000 оғоз кард, яъне як сол пеш аз он ки мӯҳригузори яксаду ҷиҳилу чор ҳазор дар соли 2001 оғоз ёбад. Чунон ки дар мавриди Птолемей буд, Путин низ пеш аз ҷанги Украина, ки бо ҷанги Рафия, ки соли 2014 оғоз ёфт, рамзгузори шудааст, ба ҳукмронӣ оғоз намуд. Пеш аз Паниум, Путин, чунон ки бо Птолемей рамзгузори шудааст, барканор карда мешавад. Путин ҳукмронии худро соли 2000 оғоз кард ва ба ин тартиб бо оғози замони мӯҳригузори, ки соли баъдӣ, яъне 2001, оғоз ёфт, мутобиқат мекунад. Ҳабдаҳ соли рамзӣ, чунон ки тавассути Птолемей ифода шудааст, давраеро муайян мекунад, ки Путин дар он ҳукм меронад, ва ӯ инро дар давоми замони мӯҳригузори анҷом медиҳад.

Трамп, ки бо анҷоми дусад панҷоҳ сола, ки дар соли 457 то милод оғоз ёфта буд, муаррифӣ мешавад, дар ҳамон таърихи ниҳоне ҷойгир аст, ки Путин низ дар он қарор дорад; таърихе ки Ҳабдаҳ сол тӯл кашида, аз ҷанги Рафия оғоз меёбад. Аждаҳо (Путин) ва набиҳои козиб (Трамп) дар доираи ҳамин таърихи ниҳон ҷойгир шудаанд. Дар он таърих ҳайвон, ки ҳамчун «ғоратгарони қавми ту» тасвир гардида, қудрати папири рамзӣ месозад, дар анҷоми он Ҳабдаҳ сол аз Рафия то Паниум ҷойгир аст.

Соли 321 қонуни якшанберо дар Иёлоти Муттаҳида муаррифӣ мекунад, ва 321 дар дохили як давраи Ҳабдаҳсола аз Фармони Милан дар соли 313 то тақсим шудани империя дар соли 330 ҷойгир аст.

Таърихи аз Фисҳи Бузурги Йӯшиё, чунон ки он номида мешавад, ифодашуда, давраи Ҳабдаҳуми Юбилеи яҳудиёро оғоз мекунад. Аз Фисҳи Йӯшиё, ки бузургтарин эҳё дар Аҳди Қадим аст, то 22 октябр, таърихи миллери аз 11 августи соли 1840 то 22 октябри соли 1844 ифода мекунад, вале аз ин ҳам муҳимтар, он таърихи аз 9/11 то қонуни якшанберо ифода менамояд. Замони муҳригузори яксаду чилу чаҳор ҳазор бо давраи Ҳабдаҳуми Юбилеи аз Йӯшиё то 22 октябр ифода шудааст. Ҳабдаҳ рамзест, ки бо рӯйдодҳои асосии замони муҳригузори алоқаманд аст, ва рақами Ҳабдаҳ нуктаест, ки дар он ҷархҳои Ҳизқиёл ба ҳам мерасанд.

Дар таърихи ниҳонии ояти ҷиҳили Дониёл, чунон ки дар оятҳои даҳ то понздаҳи ҳамон боб тасвир шудааст, аждаҳо ба воситаи подшоҳии Птолемей бо шумораи «17» вобаста мегардад. Таърихи аз ҷанги Рофиёи ояти ёздаҳум то ҷанги Рофиёи ояти понздаҳум «17» сол аст. Он таърих Доналд Трампро дар миёнаи он Ҳабдаҳ сола қарор медиҳад, ки он ду ҷанг рамзи он мебошанд. Сурати ҳайвон, ки аз ҷониби Трамп дар Иёлоти Муттаҳида ташаккул дода шуда барпо мегардад, бо «17» сол аз 313 то 330 ифода меёбад. Дар ояти якуми боби якум Ҳизқиёл

дар соли сиёми давраи Юбилеи «17-ум» қарор дорад. Оё ҳаргиз ба ҳаёлатон омада буд, ки шумораи ҳабдаҳ яке аз чархҳое буд, ки Ҳизқиёл дар Қудси Ақдас дид?

Ҳизқиёл рамзи онҳост, ки дар вақти муҳригузорӣ бо имон ба Қудси Қудсҳо дохил шудаанд. Онҳо коҳинони Петрус мебошанд.

Шумо низ, чун сангҳои зинда, ба сурати хонаи рӯҳонӣ бино карда мешавед, қаҳонати муқаддасе, то қурбонӣҳои рӯҳониро пешкаш намоед, ки ба Худо ба воситаи Исои Масеҳ мақбуланд. 1 Петрус 2:5.

Ба онҳо супорида шудааст, ки ба қавми пешини аҳди Худо паёме расонанд, ки дар он вақт аз онҳо мегузаранд; ва ҳарчанд онҳо пешакӣ огоҳ карда мешаванд, қавми пешини аҳди Худо нахоҳанд дид ва нахоҳанд шунд.

Ва Ё ба ман гуфт: «Эй писари одам, шиками худро бихӯр ва даруни худро аз ин тӯмаре, ки ба ту медиҳам, пур кун». Пас ман онро хӯрдам; ва он дар даҳони ман барои ширинӣ мисли асал буд. Ва Ё ба ман гуфт: «Эй писари одам, бирав, ба хонадони Исроил рав, ва бо суханони Ман ба онҳо сухан гӯй. Зеро ту ба назди қавме бо гуфтори бегона ва забони душвор фиристода нашудай, балки ба хонадони Исроил; на ба назди қавмҳои бисёре бо гуфтори бегона ва забони душвор, ки суханонашонро натавонӣ фаҳмид. Ба яқин, агар туро назди онҳо мефиристодам, онҳо ба ту гӯш медоданд. Аммо хонадони Исроил ба ту гӯш нахоҳанд дод; зеро ба Ман гӯш намедиханд: зеро тамоми хонадони Исроил сарсафт ва сангдиланд. Инак, Ман рӯи туро бар зидди рӯи онҳо қавӣ гардонидам, ва пешонии туро бар зидди пешонии онҳо қавӣ гардонидам. Пешонии туро мисли алмос, саҳттар аз ҷақмоқ, сохтаам: аз онҳо *وَرْتَمَ* ва аз нигоҳҳои онҳо ҳаросон мабош, гарчанде ки онҳо хонадони исёнкор ҳастанд». Ҳизқиёл 3:3–9.

Ҳизқиёл фармуда мешавад, ки паёмеро ба қавми собиқӣ аҳд, ки онҳоро протестантҳои таърихи Миллерит ва калисои Лаодикиягии Адвентистони рӯзи ҳафтуми айёми охир намояндагӣ мекунанд, эълон намояд. Агар ӯ аз эълони ин паём сарпечӣ кунад, хуни онҳое, ки бе огоҳӣ мондаанд, бар гардани ӯ хоҳад буд.

Эй фарзанди одам, Ман туро барои хонадони Исроил посбон таъйин кардам; пас, каломро аз даҳони Ман бишнава ва онҳоро аз ҷониби Ман огоҳ намо. Вақте ки Ман ба шарир мегӯям: «Ту ҳатман хоҳӣ мурд», ва ту ўро огоҳ намекуни ва сухан намегӯӣ, то шарирро аз роҳи шариронаи ӯ хушдор диҳӣ, барои он ки ҷони ўро наҷот диҳӣ, он шарир дар гуноҳи худ хоҳад мурд; аммо хуни ўро Ман аз дасти ту хоҳам талабид. Аммо агар ту шарирро огоҳ кунӣ, ва ӯ аз шарорати худ ва аз роҳи шариронаи худ бознагардад, ӯ дар гуноҳи худ хоҳад мурд; валекин ту ҷони худро раҳо кардаӣ. Боз, агар одиле аз адолати худ рӯй гардонад ва гуноҳ кунад, ва Ман пеши ӯ санги пешпо гузорам, ӯ хоҳад мурд: азбаски ту ўро огоҳ накардаӣ, ӯ дар гуноҳи худ хоҳад мурд, ва қорҳои одилонани ӯ, ки ба ҷо овардааст, ба ёд оварда нахоҳанд шуд; аммо хуни ўро Ман аз дасти ту хоҳам талабид. Аммо агар ту одилро огоҳ кунӣ, то одил гуноҳ накунад, ва ӯ гуноҳ накунад, ӯ албатта зинда хоҳад монд, зеро ки огоҳ карда шудааст; ҳамчунин ту ҷони худро раҳо кардаӣ. Ҳизқиёл 3:17–21.

Дар ёздаҳ боби аввали Ҳизқиёл ба ӯ харобии Ерусалим нишон дода мешавад, ки тавассути рӯёҳо назди дарёи Кебор, сахро ва Ерусалим тасвир ёфтааст. Ба ӯ супориш дода мешавад, ки огоҳиро дар бораи довари наздикшаванда бар Ерусалим эълон намояд. Паёми огоҳкунанда дар бораи довари наздикшаванда бар Ерусалим ҳамон огоҳиест, ки аввал ба калисои Лаодикиягии Адвентистони рӯзи ҳафтум дода мешавад. Ин огоҳӣ доварӣ ва рад шудани қавми Худоро дар Ерусалим, ки мӯҳри Худоро надоранд, муайян месозад. Огоҳие, ки дар Ҳизқиёл ба сурати намунавӣ ифода ёфтааст, огоҳӣ дар бораи қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда мебошад.

Дар он ёздаҳ боби аввал, ки ин ҳақиқатҳо баён гардидаанд, Ҳизқиёл гунг гардонида мешавад ва пас аз он фақат он гоҳ сухан мегӯяд, ки Худо махсус даҳони ӯро мекушояд; ва ин ҳол то вайрон шудани Ерусалим идома меёбад, ки он гоҳ ӯ боз метавонад сухан гӯяд.

Пас Рӯҳ ба ман даромад, ва маро бар поям бардошт, ва бо ман сухан гуфт, ва ба ман гуфт: «Бирав, худро даруни хонаи худ маҳкам кун. Аммо ту, эй писари одам, инак, бар ту бандҳо хоҳанд ниҳод, ва туро бо онҳо хоҳанд баст, ва ту дар миёни онҳо берун нахоҳӣ рафт. Ва Ман забонатро ба комат хоҳад часпонд, то ки гунг шавӣ, ва барои онҳо сарзанишкунанда набошӣ; зеро ки онҳо хонадони исёнкоранд. Аммо ҳангоме ки Ман бо ту сухан мегӯям, даҳонатро хоҳам кушод, ва ба онҳо хоҳӣ гуфт: “Худованд Худо чунин мегӯяд”; ҳар кӣ мешунавад, бигзор бишнавад; ва ҳар кӣ худдорӣ мекунад, бигзор худдорӣ кунад; зеро ки онҳо хонадони исёнкоранд». Ҳизқиёл 3:24–27.

Вақте ки Ерусалим сукут қард, Ҳизқиёл боз метавонист сухан гӯяд.

Ва дар соли дувоздахуми асирии мо, дар моҳи даҳум, дар рӯзи панҷуми моҳ, чунин воқеъ шуд, ки касе, ки аз Ерусалим гурехта раҳо ёфта буд, назди ман омада, гуфт: «Шаҳр фурӯ зада шуд». Ва дасти Худованд бегоҳ бар ман буд, пеш аз он ки он гурехтаву раҳоёфта биёяд; ва Ӯ даҳони маро кушода буд, то вақте ки вай субҳ назди ман омад; ва даҳони ман кушода шуд, ва дигар гунг набудам. Ҳизқиёл 33:21, 22.

Сукути Ерусалим рамзи сукути калисои Лаодикиягии Адвентистони рӯзи ҳафтум дар айёми охир аст. Он сукут дар ҳоле воқеъ мегардад, ки онҳое ки дар боби нӯҳум дар Ерусалим мӯҳр зада шуданд, баъдан ҳамчун калисои ғолиб боло бурда мешаванд. Лаодикиён аз миёни Ерусалим берун гирифта мешаванд, ва яксаду чилу чор ҳазор нафар боло бурда мешаванд, дар ҳоле ки подшоҳии чалол барқарор мегардад. Он подшоҳии чалол ба василаи барқарор шудани подшоҳии файз бар салиб пешнамоӣ шуда буд. Подшоҳии файз бар салиб бо подшоҳии чалол дар қонуни якшанбе мутобиқат дорад, ва ин ду подшоҳӣ дар пайдарпаии таърихи нубувват, ки дар китоби Ҳизқиёл ҷойгир аст, қарор дода шудаанд. Ёздаҳ боби аввал, вақте ки Ҳизқиёл дар доираи қудсгоҳ ҷой дода мешавад, дар бораи поксозии калисои Худо аст, дар ҳоле ки қавми Ӯ аз калисои мубориз, ки ҳамчун иборат аз гандум ва алафҳои бегона таъриф мешавад, ба калисои ғолиб табдил меёбанд, ки он аз қурбонии гандумии Панतिकост иборат аст.

Ва ту, эй мири беҳаё ва шарири Исроил, ки рӯзи ту фаро расидааст, ҳангоме ки гуноҳ ба интиҳо хоҳад расид, чунин мегӯяд Худованд Худо: аммомаро бардор ва тоҷро аз сар

бигир; ин дигар ҳамон нахоҳад буд: пастро боло бардор, ва болоро паст намо. Ман онро вожгун хоҳам кард, вожгун хоҳам кард, вожгун хоҳам кард; ва он дигар нахоҳад буд, то даме ки Ў ояд, ки ҳаққи он аз они Ўст; ва онро ба Ў хоҳам дод. Ҳизқиёл 21:25–27.

Сидқиё подшоҳи охиринаи Яҳудо буд, ва ӯ ҳамон «мири шарири Исроил, ки рӯзи ӯ фаро расидааст» мебошад, ки дар ин оятҳо зикр шудааст. Набукаднесар наздик буд Ерусалимро тасарруф кунад, ва тоҷи Сидқиё мебоист аз ҷониби Бобил гирифта шавад; Бобил бошад, аз ҷониби Модҳо ва Форсиён сарнагун мегардид, ки онҳо низ, ба навбати худ, аз ҷониби Юнониён сарнагун мешуданд, ва Юнониён аз ҷониби Рум сарнагун мегаштанд. Сарнагунсозии сеюм ба Рум мерасад, ки он ҳамон марҳилаи таърих аст, вақте Подшоҳе, ки «ҳаққи он аз они Ўст», тоҷи подшоҳии файзро Ҳангоми барпо гардидани он подшоҳӣ бар салиб дарёфт хоҳад кард.

«Ба «мири нопоки шарир» рӯзи ҳисоботи ниҳой фаро расида буд. Худованд ҳукм кард: «Амомаро бардоред» ва «тоҷро аз сар бигиред». То даме ки худи Масеҳ Малакути Худро барпо намояд, ба Яҳудо дигар иҷозат дода намешуд, ки подшоҳе дошта бошад. «Ман онро вожгун хоҳам кард, вожгун, вожгун»,— чунин буд фармони илоҳӣ дар бораи тахти хонадони Довуд; «ва он дигар нахоҳад буд, то Ў, ки ҳаққи он аз они Ўст, биёяд; ва Ман онро ба Ў хоҳам дод». Ҳизқиёл 21:25–27.» «Пайғамбарон ва Подшоҳон», 451.

Дар вақти борони охир, ки Ҳангоми оғози довариин зиндагон дар 9/11 оғоз ёфт, Масеҳ подшоҳии ҷалоли Худро барпо мекунад.

«Вақте ки чор фаришта раҳо мекунанд, Масеҳ подшоҳии Худро барпо хоҳад кард». Spalding and Magan, 3.

Давраи тайёри аз 11-уми сентябр оғоз меёбад, ва Ҳангоми қонуни якшанбе кӯҳи муқаддаси ҷалолдор болотар аз Ҳамаи теппаҳо ва кӯҳҳо бардошта мешавад.

Суҳане ки Ишаёё писари Омӯс дар бораи Яҳудо ва Ерусалим дид. Ва дар айёми охир чунин воқеъ хоҳад шуд, ки кӯҳи хонаи Худованд бар қуллаи кӯҳҳо барқарор хоҳад гардид, ва аз теппаҳо болотар хоҳад шуд; ва Ҳамаи халқҳо ба сӯи он қорӣ хоҳанд шуд. Ва халқҳои бисёр рафта хоҳанд гуфт: Биёед, ва ба кӯҳи Худованд, ба хонаи Худои Яъқуб, бароем; ва Ў моро аз роҳҳои Худ таълим хоҳад дод, ва мо ба тариқҳои Ў хоҷем рафт; зеро аз Сион шариат содир хоҳад шуд, ва каломи Худованд аз Ерусалим. Ишаёё 2:1–3.

Дар 11 сентябр бодҳо раҳо карда шуданд ва сипас боз дошта шуданд, ва Ҳамин тавр оғози барпо гардидани подшоҳии Дониёл боби дуҷумро нишон доданд, ки он ҳамчун санге тасвир шудааст, ки аз кӯҳ бурида шуда, тамоми заминро пур мекунад.

«Ин назар дар соли 1847 дода шуд, Ҳангоме ки аз бародарони адвентист, ки рӯзи шанберо риоя мекарданд, танҳо теъдоди хеле андак буданд; ва аз миёни онҳо низ танҳо андаке гумон мекарданд, ки риояи он ба қадре аҳаммият дорад, ки миёни қавми Худо ва беимонон хатте ҷудокунанда бикашад. Акнун иҷрои он назар оғоз ба зухур кардан дорад. «Оғози он вақти тангӣ», ки дар ин ҷо зикр шудааст, ба он замоне ишора намекунад, ки офатҳо ба рехта шудан оғоз хоҳанд кард, балки ба як давраи кӯтоҳе

андаке пеш аз рехта шудани онҳо, дар ҳоле ки Масеҳ дар муқаддасгоҳ аст. Дар он вақт, ҳангоме ки кори наҷот ба анҷом мерасад, тангӣ бар замин меояд, ва халқҳо ба ғазаб хоҳанд омад, вале нигоҳ дошта хоҳанд шуд, то ки ба кори фариштаи сеюм монё нашаванд. Дар он вақт «борони охирин», ё тароват аз ҳузури Худованд, хоҳад омад, то ба овози баланди фариштаи сеюм қудрат бахшад ва муқаддасонро барои истодан дар он даврае омода созад, ки ҳафт офати охирин рехта хоҳанд шуд». Навиштаҳои Аввалия, 85.

Масеҳ подшоҳии абадии Худро дар айёми борони охирин барпо месозад, ва подшоҳии Ё ҳам подшоҳии файзро, ки бар салиб таъсис ёфт, дар бар мегирад ва ҳам подшоҳии ҷалоли Ёро ҳангоми қонуни якшанбе. Сидкиё ба Бобил (подшоҳии 1-ум), ба Модо-Форс (подшоҳии 2-юм), ба Юнон (подшоҳии 3-юм) ва сипас ба Руми бутпараст (подшоҳии 4-ум) таърихи ба сӯи подшоҳии файз пешбарандаро муайян мекунад. Он таърих як силсилаи таърихии мувозиро аз Руми Папагӣ (Бобили рӯхонӣ, подшоҳии 5-ум), то Иёлоти Муттаҳида (Модо-Форси рӯхонӣ, подшоҳии 6-ум), то Созмони Милали Муттаҳид (Юнони рӯхонӣ, подшоҳии 7-ум) ва сипас то иттиҳоди сегонаи аждаҳо, ҳайвон ва набии козиб, ки дар якҷоягӣ Руми муосирро ташкил медиҳанд (Руми рӯхонӣ, подшоҳии 8-ум, ки аз он ҳафт аст), муайян мекунад.

Ғалабаи он подшоҳӣ дар Дониёл боби ду бо санге тасвир шудааст, ва содиқони Худо сангҳо дар маъбад мебошанд.

Шумо низ, чун сангҳои зинда, ҳамчун хонаи рӯхонӣ бино карда мешавед, то ки қоҳиноти муқаддас бошед ва қурбонии рӯхониро, ки ба василаи Исои Масеҳ назди Худо мақбуланд, тақдим намоед. 1 Петрус 2:5.

Он мамлакати абадӣ бар мамлакатҳои ҷаҳон ғолиб меояд ва тамоми ҷаҳонро фаро мегирад. Дар боби чиҳили китоби Ҳизқиёл то охири он китоб, ҳамон як мамлакат ҳамчун маъбаде тасвир шудааст, ки ҷаҳонро аз оби ҳаёт пур месозад.

Мо ин мавзӯро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.